

A reverenda jel, mely a lelkiismeretünk legmélyéhez szól

Amikor június 22-én közzétettük a *Liturgy Guy* blog történetét egy fiatal missouri-i papról, aki nem pusztán az Egyház iránti engedelmességből és tiszteletből, de tudatos evangelizáló szándékkal hord mindig reverendát, nem gondoltuk, hogy ez a cikkünk ilyen kiemelkedő sikert ér el.

A rengeteg pozitív visszajelzés, amit kaptunk, egyértelműen tanúsítja a számunkra, hogy ***a reverenda látványa a hétköznapiakban olyan, amire a híveknek és hitre vágyóknak egyaránt nagy szüksége van, és amiben az atyákat szívvel-lélekkel támogatni és megerősíteni érdemes.***

A sok visszajelzésből két nyilvános hozzászólást olyan megindítónak és tanulságosnak éreztünk, hogy úgy döntöttünk, ebben a külön posztban kiemeljük őket. Az első egy laikus hívő nagymama bátorítása és tanúságtétele. A második egy atyáé, aki maga is tapasztalatokat szerzett a reverenda tanúságtevő hétköznapi viselésében. *(Az írásokon apró formai csiszolásokat végeztünk, hogy könnyebben olvashatók és jobban illeszkedők legyenek ehhez a felülethez.)*

Arra kérjük Olvasóinkat, hogy

1) imádkozzanak papi hivatásokért, és minél több bátor, tanúságtevő papért;

2) imádkozzanak bátor, tanúságtevő püspökökért, akik személyes példájukkal és tanításukkal lángot ébresztenek papjaikban a reverenda vagy papi civil viselésére;

3) szeretettel bátorítsák ismerős papjaikat reverenda vagy papi civil tanúságtevő viselésére;

4) adjanak elismerő, megerősítő visszajelzést minden papnak és szerzetesnek, akivel a hétköznapiak során szent ruhát viselve találkoznak (egy mosollyal mondott „Dicsértessék a Jézus Krisztus!”, akár keresztvetéssel együtt, szépséges tanúságtétel mellett, hogy a Mi Urunkat látjuk átragyogni rajtuk)!

Az eddigi visszajelzéseket és minden kedves hozzászólást pedig ezúton is hálásan köszönünk!

A közzétett cikkünk:

A reverendás pap élő szentbeszéd

Az elmúlt három évben a Missouri állambeli St. Joseph város derék polgárai egy napjainkban szokatlan látványt élvezhetnek: ***egy reverendás pap sétál városuk utcáin.*** Az *Our Sunday Visitor* nevű katolikus újság a közelmúltban így számolt be róla:

Sétálgass a Missouri állambeli St. Joseph utcáin, és lehet, hogy egy emlékezetes találkozásban lesz részed egy magas, fiatal pappal, aki fekete reverendát és széles karimájú ún. Szaturnusz papi kalapot visel, az egyik kezében egy rózsafüzér, a másikban egy nagyméretű kereszt. A pap Lawrence Carney atya, Kansas Wichita egyházmegyéjéből, aki az elmúlt három évben jelentős idejét az utcai evangelizálásnak szentelte: a belvárosi utcákon sétálgat, imádkozza a rózsafüzért, és megosztja az evangéliumot azokkal, akik közelednek hozzá.

Carney atya elmondta, hogy a reverenda felöltésének és az evangélium látható tanújaként való megjelenésének gondolata akkor ötlött fel benne, amikor Spanyolországban a *Camino de Santiago* zarándokúton járt több évvel ezelőtt. Az „Úton” Carney atya úgy döntött, hogy reverendát visel. Becslése szerint több mint ezer útitárssal beszélgetett a 32 napos zarándokútján.

Mind a katolikus, mind a nem katolikus emberek vonzódását egy reverendás paphoz Carney atya így magyarázta meg:

Van valami titokzatos a reverendával kapcsolatban; **olyan a hatása, mint egy mágnesnek, az embereket hozzád vonzza...** Egy szentelmény, olyan különleges áldással, amivel egy öltöny nem rendelkezik.

Carney atya egyik barátja, aki elsőkézből látta az evangelizálását, így írt róla:

Csodálatos és bámulatos volt. Fiatalok és öregek, gazdagok és szegények, férfiak és nők jöttek hozzá, és azonnal beszélni kezdtek a problémáikról. Tinilányok és fiatal nők sírva számoltak be az életükről. **Olyan volt, mint ha azt gondolták volna, hogy Isten sétál a földön.**

Azok számára, akik már részesültek abban az áldásban, hogy személyesen megtapasztalták és ismerik a hagyomány igazságát és szépségét, Carney atya erőfeszítéseinek hatékonysága nem meglepő. **A katolicizmus vonz. A reverendás pap vonz.**

Ma sok püspök és paptestvérünk a reverendát, a birétumot vagy a Szaturnusz kalapot merevnek, nosztalgikusnak, vagy gögösnek tartja, valójában azonban semmi más nem áll távolabb az igazságtól. **A hívőket vonzza a szentségi papságnak ez a vizuális kifejezése.** Amikor reverendás papokat látunk, a hitünket látjuk. Egy bátor katolicizmust látunk, amely nem fél attól, hogy megossa másokkal az evangélium igazságát.

Támogassuk imánkkal és bátorító szavainkkal azokat a papokat, akik reverendát viselnek. **Isten küldjön többet nekünk ezekből a hűségese papokból!**

(2017. június 22. írta: katolikusvalasz.blog.hu)

Első hozzászólás:

Néhány éve a kisunokámmal Kőszegre utaztunk pünkösd vasárnapján. Jézus Szíve csodálatos templomában hallgattunk ünnepi szentmisét, a kórus Ave Maria énekét. A szentmise után egy kiállítás, majd a várost fedeztük fel magunknak - s akkor a padon ülve a téren átsuhant egy magas, fiatal, reverendás pap.

Valóban olyan érzés volt a szívemben, mintha a téren egy Angyal suhant volna végig. **A reverenda olyan jel a mai felfordult világban, mely a lelkiismeretünk legmélyéhez szól, átragyog rajta Isten mosolya, mely megindítja a szíveket.**

Tévedés azt hinni, hogy a sudár, fiatal atya idézte elő ezt az érzést. Nem. **Idős atyákat is láttam reverendában, szerzeteseket a rendi ruhájukban. A vonzást Isten Lelke idézi elő, mely a ruhán keresztül, mint élő jel jelenik meg előttünk. Jel, mely tiszteletet parancsol, mely kinyitja a zárt és bánatos, bűnös szíveket, és megtérésre indítja.**

Drága atyák! Kérünk Benneteket! Viseljétek ezt a szent ruhát! Nagy megtérések várhatók!

Imával kísérjük a csendes, jézusi lelkületű atyáinkat, és imádkozunk, hogy a családjainkból is szólítson az Úr szőlőjébe fiatalokat, akik **büszkén hordják az „örök jelet”, a reverendát.**

Második hozzászólás:

Személyesen érintett meg ez a kis írás, mert kispap koromban ugyanezt tettem én is Budapesten: reverendában jártam minden utamon.

A tapasztalataim pontosan ugyanazok, amit a cikk is ír. Akkoriban volt a városmisszió, óriási költségvetéssel, annak kapcsán mondogattam, hogy én bizony ingyen városmissziózom; színpadépítés és sátorállítás nélkül, a kispapi reverendában szinte mindig volt hosszabb-rövidebb beszélgetésem utcán, akárhányszor kiléptem a házból. **20-nál hagytam abba azok számolását, akik - hosszú idő után, hogy most újra látnak papot - gyónni akartak nálam. Csodálatos tapasztalataim voltak. Persze volt nehézség is, (pl. egyszer a hídról a Dunába akartak dobni), no de Krisztus nevében csak az ünneplést fogadjuk el?**

A reverenda SZENTELMÉNY, amivel áldást vittem a világba: a híveket megerősítettem, a hitetleneket kérdés elé állítottam. Akárhogyan is, de Krisztust és az Egyházat juttattam eszébe sokaknak. Aki Dicsértessékkal köszönt, megimádkoztattam. Jól emlékszem, ezernyi

eltöprengő, merengő pillantásra... Isten a tudója, kiben mit idézett fel „a pap” látványa. **Jézust és az Egyházat vittem, mutattam meg, tettem megszólíthatóvá, jelenvalóvá, vittem mindazok gondolatvilágába, akik megláttak. És nagyon sok ember szólított meg,** és mondhattam pár jó szót, vagy hallgathattam meg, buzdíthattam a szentségek vételére. Nekem nem egy, nem kettő ember sírt és zokogott a körúton, a vasútállomáson, itt-ott... **Volt, aki 30 éve nem járt templomban, de nálam meggyónt volna...**

Persze, a KPI-ben (Központi Papnevelő Intézetben) nem ebben a szellemben kaptuk a képzést. (A reverendaviselésért meg is kaptam a magamét az egyik előljárótól.) Nem csoda, hogy tapasztaltam, a környéken lakók se tudják sokan, hogy ott a szeminárium. Részben érthető is, hiszen soha nem látnak arra papot. Miközben tucatszám ingáznak ott nap mint nap, ki-be a kispapok, a professzorok... Miközben a város tele van krisnásokkal, jehovásokkal, mormonokkal, mindenféle szektákkal, jól felismerhetően, a modernista liberális katolicizmus rejtőzködik és elbújik? **Az Egyház látható és felismerhető valóság, és ezt kell nyilvánvalóvá tennie a papnak is!**

Arról nem is szólva, hogy a papnak milyen védelmet jelent, hogy testi-lelki önazonosságában van, és sokkalta nehezebb „elfeledkeznie” magáról, kevesebb kísértés és bűnalkalom is támad, ellenben a környezetének is lehetővé teszi, hogy papként viszonyuljanak hozzá.

Egyébként pedig a CIC 284* (ha jól emlékszem a számra [idézetünk alul - a szerk.]) előírja, hogy a papnak megfelelő papi öltözetben (legalább kolláréval) kell megjelennie, „teljes civil” valójában nincsen. (CIC = Egyházi Törvénykönyv (Codex Iuris Canonici))

Egy szó mint száz, a cikk jó és aktuális. Én is köszönöm!

* *A tisztelendő papi öltözék (vestis reverenda clerici)*

284. kán. – A klerikusok viseljenek illő, egyházas öltözetet, a püspöki konferencia által kiadott szabályok és a törvények helyi szokások szerint. (1983-as Egyházi Törvénykönyv.)

[284] Hazánkban az illő egyházas viselet liturgikus cselekményekkor reverenda (a liturgikus törvényeknek megfelelően). Más alkalommal az öltözet reverenda, vagy papi civil (fekete vagy sötét színű öltöny kolláréval); vö. MKPK, Kieg. 3. cikk. A kolláré lehet római vagy német stílusú (zárt mellényre kihajtott fehér inggallér). – Dr. Erdő Péter jegyzete.

(http://katolikusvalasz.blog.hu/2017/06/24/a_reverenda_jel_mely_a_lelkiismeretunk_legmelyehez_szol_olvasoi_hozzaszolasok)

A reverenda munkaruha!

Ötvenöt évvel ezelőtt a papok a reverendát római gallérra cserélték, azonban ma egyre több fiatal pap szakít ezzel a szokással és választja újra inkább a reverendát. Felszentelése alkalmából egy pap levelet kapott egyik idősebb paptársától, aki értékes tanácsokkal látta el őt ezzel az öltözéssel kapcsolatban, amely sok tekintetben árulkodik viselőjéről. Íme a levél:

„Ezen a különleges napon a reverendád szebbnek tűnik számodra, mint egy mennyasszonyi ruha. És helyénvaló a boldogság is, amely eláraszt téged már csak a gondolatától is annak, hogy viselheted, hiszen erre a pillanatra vártál szemináriumba lépésed óta. És én nem kívánhatok neked mást, mint hogy akkor is ugyanilyen boldog légy majd, amikor eleget kell tenned mindannak, amit ennek az egyszerű ruhának a színe jelent, beleértve halálod óráját is, amikor ez lesz halotti ruhád.

Ma úgy tekintesz rá, mint mennyasszonyi ruhára, amely lelkesedéssel tölti el barátaidat, családodat és téged is. De bárcsak képes lennél majd ugyanezt a lelkesedést érezni akkor is, amikor **a reverendád lesz a társad** a magányban, kalitkád, amelyben Isten veled egyesül és megtisztít, öreg napjaid kényelmetlen remotelakja. De nyugodj meg: **ez a ruha lesz vértized is, amikor a körülmények szükségessé teszik, feltéve, ha nem felejtet el védőöltözetként használni.** Az igazat megvallva, **a reverenda viselése önmagában is az imádság egyik formája** kell, hogy legyen.

De nehogy azt hidd, hogy ez automatikusan így lesz, ha magadra öltöd! Mert ez állandó erőfeszítést igényel.

A zsebei: elég nagyok és mélyek ahhoz, hogy beletehesd mindazt, amit majd másokkal megosztasz. Legyen mindig benne valami, amit a rászorulóknak és a gyerekeknek adhatsz. Ne feledd, hogy lesznek olyanok, akik mindig megbecsülik majd azt a kis pénzt, aminek ők híján vannak. Mindenkinek szüksége lesz a mosolyodra és vigasztaló szavaidra, legalább annyira, mint a hangodra, amikor a szentmisén énekelsz. Ennek egészen egyszerű oka van: az embereknek mindenekelőtt arra van szükségük, hogy tudják, szeretve vannak, és még inkább, hogy ez a szeretet valódi.

Ha kifordítod, láthatod, hogy a reverendádnak van egy belső zsebe is a mellrészen. Ellentétben azzal, amit az önmagukat a papi öltözék divatszakértőjének tartók gondolnak, ez a zseb nem nagyértékű íróeszköz tárolására való. Itt őrizd inkább féltve azokat a leveleket, amikre még nem tudod, hogyan válaszolj; jegyzeteidet, amikre felírtad mindazok nevét, akiknek megígérted, hogy imádkozol értük; a számlákat, amiknek befizetését magadra vállaltad a nálad szegényebbek helyett; azoknak a laccímét, akiket meg akarsz látogatni tudva azt, hogy ők maguk nem fognak odalépni hozzád; híveid kutyájának, macskájának, unokáinak és szeretteinek fényképeit, és két-három rajzot, amit a gyerekektől kaptál. Ez a zseb mindig legyen tele!

Legyen a reverendád köszikla is, amelyen összetörik az egód, amint gögössé válik viselkedésed, hiábavaló törekvések csábítanak, vagy váratlanul eltölt a büszkeség, és nem tudsz neki ellenállni. **Legyen ez a reverenda szikla, amiben megkapaszkodhatsz, amikor úgy érzed, magával ragadna az élet sodrása.** Ne aggódj, a reverenda mindig hűséges támaszod lesz.

Soha ne félj gyorsan magadra kapni, amikor egy hozzád közelállónak kell segítséget nyújtanod, még akkor se, ha így neveléseseznek tűnsz az utcán és megmosolyog érte, aki lát.

Az ujjait sokkal jobban fel lehet gyűrni, mint egy sima ingét. Emlékeztessen ez arra, hogy **a reverenda nem annyira egyenruha, mint inkább munkaruha.** Viszont, soha ne györd fel az ujját másért, csakis azért, hogy megtehess valamit mások szolgálatára; soha ne a saját terveid megvalósítása vezessen.

Őszintén remélem, hogy a reverendádon lesznek majd fehér foltok. A hátadon lévők annak lesznek tanúi, hogy megizzadtál a munkában, a mellkasodon lévők tanúskodnak a könnyekről, amiket te ejtettél vagy mások, akik arcukkal a válladra borulva bizalmasan elsírták mindennapi kis gondjaikat vagy megosztották veled életük nagy terheit. Lesznek köztük fölösleges vesződségek, de valódi tragédiák is. Azt kívánom, hamarabb lásd meg ezeket a fehér foltokat a reverendádon, mint az első ősz hajszálat a fejedben.

Soha ne félj összegyűrni vagy bepiszkítani a reverendádat, hogy a rászorulókon vagy a sebesülteken segíts. Ne habozz kitépni belőle egy darabot, hogy bekötözz vele egy sérülést vagy lelki sebet. Emlékezz rá, hogy szélsőséges esetben mások számára még kabát is lehet, hogy felmelegedjen vagy sátor, hogy alatta töltsse az éjszakát. Használódjon el minél előbb reverendád anyaga és látszódjanak a térdén és a vállán a kopás nyomai! Ezek a nyomok azoknak az éjszakáknak a jelei lesznek, amiket térdén állva átímádkoztál mások keresztjét hordozva. És kopjon meg az anyag attól is, hogy sokszor ültél és hallgattál meg másokat.

A reverendádat kell szeretned, nem pedig a személyt, aki viseli. De főleg, minden más előtt szeresd az Egyházat, akitől kaptad. Sőt, még inkább szeresd Krisztust, szeresd Őt végtelen szeretettel, mert Ő az, aki téged az Egyháznak adott. Ez nekem már elég, hogy végtelenül hálás legyek Neki ezért!

Ui.: Nagyon gyorsan rájössz majd, hogy majdnem minden utas a metróban vagy a buszon meg van győződve róla, hogy több joga van ülve maradni, mint egy reverendát viselő papnak. Az igazat megvallva, teljesen mindegy, hogy igazuk van-e vagy sem, ez teljesen másodlagos. Ami igazán számít, az az, hogy amikor mások gyűlölnék téged, nem Istent gyűlölik rajtad

*keresztül. Az emberek száma, akik téged – időnként ferde szemmel – néznek, egyre nőni fog: **reverendád különösen észrevehetővé tesz téged.** De egyeseket el is bizonytalaníthat, és azok száma, akiknek van elég bátorságuk, hogy odalépjenek hozzád és beszéljenek veled, egyre csökkenni fog.*

Kevesen mernek majd kritikával illetni. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ne lenne miért kritizálni. A reverendád nem egy késztermék csomagolása, ezt soha ne felejtsd el. Az Úr legnagyobb irgalmában öltöztetett fel téged ebbe a szövetbe, hogy eltakarja tökéletlenségedet és gyengeségeidet.”

(<https://777blog.hu/2017/07/03/a-reverenda-munkaruha/>)

Forrás: Aleteia
(TCs XXII/5.)